

Door te dansen leerde Michaela DePrince na haar zware jeugd in Sierra Leone weer vooruitkijken. Maar de jaloezie en het conservatisme in de danswereld bezorgden haar nieuwe littekens. Nu danst ze in Het Zwanenmeer.

TEKST **Sanne Ruhaak**

‘Een zwarte ballerina kan

Droomwereld

Michaela: “In Amerika zou ik ballerina worden. Ik droomde van een prachtige wereld met spitzen en tutu’s. De werkelijkheid was natuurlijk heel anders. Als je de beste wilt worden, moet je keihard werken en veel opgeven. Mijn leven was al gelijk anders dan dat van andere meisjes. Ik ging niet naar de middelbare school en besteedde het grootste deel van mijn dag aan dansen. Dat voelde nooit als een offer. In plaats van buitenspelen met vriendjes of naar verjaardagsfeestjes gaan, kreeg ik de kans om op fantastische scholen te dansen en de grootste dansers te ontmoeten. Terwijl meisjes om mij heen bezig waren met daten en uitgaan, trainde ik tien uur per dag. Ik wilde geen vriendje, ik wilde nieuwe dansen leren.”

Moeder Elaine: “Michaela had een heftig leven achter de rug toen wij haar adopteerden. Na de dood van haar ouders wilde niemand haar hebben omdat ze een gevlekte huid had en ongeluk zou brengen. Duivelskind, noemde ze haar. Ze werd bespot en mishandeld en kwam als een ziek meisje bij ons. Toen ik ontdekte hoe vastberaden Michaela was om ballerina te worden, maakte ik me dus wel zorgen. De danswereld is hard en de druk is enorm. Tegelijkertijd was het zo duidelijk dat dit was wat Michaela wilde, dat ik niet anders kon dan haar steunen. Als Michaela niet danste was ze niet gelukkig en elke moeder wil haar kind nu eenmaal gelukkig zien. Wel vond ik het belangrijk dat ballet volledig haar eigen keuze was en dat ze wist dat ze van ons elk moment mocht stoppen. Ik heb veel moeders gezien die hun eigen droom proberen waar te maken via hun dochters. Bij Michaela was dat niet zo. Het is echt haar droom en ze vindt het nooit moeilijk om er andere dingen voor op te geven.”

Michaela: “Ik ben heel blij dat mijn moeder achter me stond en niet zei: ‘dit meisje heeft al zoveel ellende meegemaakt, laten we haar maar uit die moeilijke balletwereld houden’. Dansen is een uitlaatklep voor mij en dat zag ze. Als kind was ik boos, boos op de oorlog, de mensen die mijn vader vermoordden en mijn moeder lieten verhongeren en alles waar ik om gaf van mij afnamen. Ik dacht: als ik opnieuw van mensen ga houden, zal hen iets ergs overkomen. Ik was erg op mijzelf. Dat veranderde langzaam toen ik ging dansen. Ik beseftte dat er ook mooie dingen in het leven zijn. Dat je vooruit moet kijken. De littekens van Sierre Leone zullen nooit verdwijnen, maar dansen hielp me verder te gaan en mezelf te uiten naar de mensen om wie ik geef. Zonder dansen was ik misschien nog steeds dat boze kind geweest.”

Competitie

Michaela: “Makkelijk was de wereld waar ik in terecht kwam niet. Ik moest hard werken om bij de top te blijven. Dat was heerlijk want elke dag leerde ik weer nieuwe dansen en technieken. Het lastigste waren de andere kinderen en hun moeders die allerlei verhalen verzonnen om mij onderuit te halen. Omdat ik als tienjarige in een klas met vijftienjarigen kwam, bedachten ze dat ik loog over mijn leeftijd. Ik zou veel ouder zijn dan ik beweerde. Het waren de moeders die begonnen met de

Michaela werd in 1999 geadopteerd door Elaine DePrince. FOTO JADE YOUNG

Als kind trainde Michaela tien uur per dag.

roddels, maar de kinderen namen het over en begonnen me te pesten. Een van de meisjes zei dat ik als leugenaar net zo goed zelfmoord kon plegen. Ik raakte zo overstuur dat ik me niet meer kon concentreren. Tijdens de lessen hield ik me sterk, maar thuis huilde ik veel. Het kostte me moeite om te bedenken waarvoor ik het allemaal deed. Nog steeds begrijp ik niet waarom ze al die dingen tegen me zeiden. Hoe kun je je beter voelen als je weet dat je leugens over iemand vertelt en diegene kwetst?”

Elaine: “Michaela heeft het geluk gehad dat ze veel broertjes en zusjes had met wie ze haar verdriet kon delen. Ze moest leren dat ze zichzelf kon vertrouwen. Dat ze eerst haar eigen mening vormde voordat ze luisterde naar wat anderen zeiden. Ik kon haar dat niet leren. Als ik zei dat mensen naar tegen haar deden omdat ze jaloeers waren, zei ze: ‘dat zeg je alleen maar omdat je mijn moeder bent’. Ik was heel

‘Op school werd ik gepest om mijn huidaandoening, in de balletwereld is mijn huidskleur het grootste probleem. Ik moest tien keer harder werken dan witte meisjes.’

blij toen ze Heidi Cruz ontmoette, die als belangrijke zwarte danseres wel tot haar door-drong. Ze vertelde Michaela dat ze zich niets van alle roddels aan moest trekken en de andere kant op moest kijken als ze de les binnenkwam. Dat hielp.”

Michaela: “Ik ging in die tijd nauwelijks meer met meisjes om. Mijn vrienden waren jongens die me namen zoals ik was en zich niet bezighielden met roddels. Ze waren ook niet zo geobsedeerd door hun lichaam zoals de meisjes uit mijn groep. In de danswereld domineert het ideaalbeeld van een mager lichaam. Om zo dun mogelijk te zijn en te voldoen aan de eisen van de docenten, begonnen meisjes om mij heen minder te eten. Sommigen aten niet meer dan appel per trainingsdag. Ook tegen mij zeiden docenten dat ik te dik werd wanneer ik te veel at. Later was er zelfs een gezelschap dat me alleen wilde aannemen als ik af

zou vallen. Ik heb me daar nooit veel van aangetrokken. Ik was niet alleen dol op eten, maar kon me ook niet voorstellen dat ik vrijwillig zou lunchen met een blaadje sla. Ik ben als kind jarenlang ondervoed geweest en heb mijn moeder aan de honger zien sterven. Tegelijkertijd snap ik heel goed waarom meisjes stoppen met eten en allerlei pillen gebruiken om aan dat perfecte plaatje te voldoen. Het is een onderlinge strijd tussen die meisjes en docenten eisen het onmogelijke van je. Bij Het Nationale Ballet waar ik dans is dat gelukkig niet zo. Hier is elke danser anders en even mooi. Ik hoef niet af te vallen om een nieuw jaarcontract te krijgen, ik moet laten zien dat ik bereid ben om hard en zelfstandig te werken.”

Grote borsten

Michaela: “Dat ik anders ben heeft me gedwongen sterk te zijn. Op school werd ik gepest omdat ik een huidafwijking heb, in de balletwereld is mijn huidskleur het grootste probleem. Vanaf het begin wist ik dat als ik tot de top wilde behoren, ik tien keer harder zou moeten werken dan witte meisjes. Ik deed extra lessen, bleef langer trainen en leerde bepaalde technieken waarmee ik mijn zwakke punten zoals het stretchen van mijn voeten verbeterde. Als zwart meisje kon ik me geen zwakke punten veroorloven. De opmerkingen van docenten, ouders en kinderen waren moordend. Iedereen was ervan overtuigd dat ik vanwege mijn afkomst nooit een goede danseres zou worden. Ik was zwart, dus ik zou grote borsten en een dikke kont krijgen en bovendien zou mijn lichaam te atletisch zijn. Op mijn achtste werd ik gecast voor de rol van Marie in de Notenkraaker. Een belangrijke rol waar ik keihard voor had getraind. Twee dagen voor de première gaf mijn docent de rol aan een ander, wit meisje. “De danswereld is nog niet klaar voor een zwarte Marie”, ving mijn moeder op van een gesprek tussen twee directieleden. Dat heeft een blijvend litteken achtergelaten. Op dat moment besloot dat ik de wereld het tegendeel zou bewijzen. Ik zou laten zien dat zwarte meisjes wel degelijk de top kunnen bereiken.”

Elaine: “Ik ben altijd eerlijk geweest tegen Michaela en heb de opmerkingen over haar huidskleur niet gebagatelliseerd. Zelfs tijdens een voorstelling met Heidi Cruz hoorde ik mensen tegen elkaar zeggen dat een zwarte vrouw als zij nooit een prima ballerina zou worden. Zolang het publiek dat bleef denken, zou niemand in de klassieke balletwereld een zwarte danseres op het podium durven zetten. Gezelschappen zijn immers ook gewoon bedrijven, ze moeten kaartjes verkopen om geld te verdienen. Toen Michaela uiteindelijk ging auditeren voor een plaats bij een gezelschap werd dat pijnlijk duidelijk. Ze reisde ruim 1500 kilometer naar een auditie die niet doorging omdat ze haar documenten niet zouden hebben ontvangen. Wij hadden twee dagen eerder nog een ontvangstbevestiging gekregen. Een ander gezelschap vertelde haar dat ze te klein was, weer een andere school meldde dat ze haar lichaam niet mooi vonden. Ze verzonnen altijd wel een reden om geen zwart meisje aan te nemen.”